

Strapatsen speelt Grind in heel Brabant

Eindhoveners dan het voormalige patronaatsgebouw in de Kruisstraat kan bijna niet. Als ik met René Zeebregts van de groep Strapatsen over de zwart-witte tegels naar boven loop, voel ik mij terug op school in de zestiger jaren. Boven wacht Mark van Seggelen. Isabel Pullens zal later aansluiten. Dat is symbolisch, want René en Mark stonden aan de wieg van wat nu Strapatsen is. Ze speelden samen bij dezelfde amateurtoneelvereniging maar ze vonden er niet wat ze zochten. Als het duo Seggel & Zeep gingen ze straattheater maken. Jaarlijks traden ze twintig tot dertig keer op, met een mix van kolder en clownerie.

Bij toeval ontmoette René een oude bekende dramadocent op een camping in Tjechië. Dat was Isabel, en samen richtten ze Strapatsen op. Mark schreef het stuk Meel, een verhaal over een boerenfamilie met een moeder en haar twee al veel te lang thuiswonende zonen. Deze voorstelling speelde op locatie bij een biologische boerderij. Het publiek, veelal afkomstig uit het bioboeren-netwerk van de gastheer, zat op stroballen in de schuur. De groep werd al snel gevraagd om Meel ook op andere locaties te spelen. Vanwege de titel kon de voorstelling ook in een bakkerij terecht. Maar ook op andere locaties, zoals een café, werd gespeeld. De voorstelling kreeg door die verschillende plekken meer verdieping, zo merkte de groep. Het publiek bestaat vaak uit mensen die uit zichzelf niet snel naar een theatervoorstelling gaan.

Het geeft veel werk, het spelen op verschillende

locaties. Strapatsen bestaat maar uit drie mensen, en zij vormen zelf ook het voltallige bestuur van de stichting. Familieleden zorgen vaak al figurerend voor de koffie en de kaartverkoop. Daarnaast brengt het spelen op locatie extra kosten: het huren van een wc-wagen, een licht/geluidsinstallatie, en het verkrijgen van vergunningen en dergelijke. In Oostkapelle, Zeeland, speelde Strapatsen Meel waarschijnlijk voor het laatst. De groep kampeerde er met het hele gezin, dat zich gelukkig kan vinden in de drijfveer van de groep.

De nieuwe voorstelling heet Grind. Grind schuurt en dat is wat Strapatsen beoogt: het moet schuren tijdens de voorstelling. Het verhaal gaat over de drie leidinggevendenden van een bedrijf. Isabel is directeur, en ze is getrouwd geweest met de oudste zoon van de zaak die er overigens met een plastisch chirurg vandoor is. De beide heren hebben hun adjunct-directeurschap te danken aan een geplande strategie: vanuit de werkvloer trouwden ze beide met dochters van de baas. De ongeschiktheid om de zaak te besturen komt in deze economische crisis erg hard aan. Er zijn vergaderingen volop, maar er zijn weinig positieve uitkomsten omdat ze elkaar het licht in de ogen niet gunnen. Grind gaat uit van een actueel thema over machtsstrijd, wanbeleid en menselijk falen. Het is een echte tragikomedie zoals Strapatsen graag maakt.

Ditmaal speelt de voorstelling op oude fabriekslocaties: Op 27 en 28 juni staat Grind in Weert in een scheepswerf en op 17, 18 juli speelt Strapatsen op een voormalig Philips-terrein in Eindhoven. Tilburg en Helmond zullen volgen (zie de Dialoog-agenda). Dit is theater zoals het

destijds begonnen is, een rondreizend gezelschap, de eigen achtergrond scheppend waar het uitkomt. Jacques van Dijk

Info: www.strapatsen.nl